
GÁL FERENC

Dackorszak

Tavaly még megélt belőlünk.
Idén már idegen hajóra szegődött ő is,
ahol teste hamarosan elveszíti báját.
És bárhová húzódom is be
a forró szél elől egy italra,
hasonló történetek fogadnak.
Már csak legyintek, hozzátéve
azért rutinból, hogy a botrányos
versenynap óta galambjaim sem tojnak.
Pedig barátaimnak levest ígértem
a város fölött épp csak próbakört
leíró raj húsából. És hátradőlve,
végigmérve e lomha lapátokkal
hűtött zugok törzsvendégeit,
világos, hogy néhány szó
(főként a barátok, a hús és az ígéret)
még megteszi hatását,
még nem lehet csak úgy leírni minket.

Kibicelés

Igen, ezt nevezem csevegésnek.
Az alkalom szülötteként
zsebre dugott kézzel álldogálok,
közben a gyertyák fénye
szerinti csoportok mozognak.
Mintha a lift falába karcolt nevét
is hallanám, amit csak én használok.
A harangokat, eszerint hét óra
egy-két perccel elmúlt.
A központi ünnepségen dolgozók
lassan vacsorázni mennek,
a hold fogyott. Ilyenkor a legjobb
lerakni zakómat a pénzzel,
amit reggeltől másokon kerestem.
Járatni hajában a fésűt,
termelni egy kevés áramot, és leállni.
Elképzelni kicsit előre a dolgokat,
melyeknek utóélete jószerivel nincsen.